

Τι περιμένω ως 17χρονη από την Ευρώπη;

Κείμενο της Νικολέττας Δημητρίου

Την ευρωπαϊκή ένωση την χαρακτηρίζει η ισότητα και η ισοτιμία αλλά αν ψάξουμε βαθύτερα θα δούμε πως κάποιες χώρες σε ορισμένους τομείς δεν είναι ίσες με τις άλλες. Ένα παράδειγμα που όλοι οι Έλληνες γνωρίζουμε είναι η ίδια μας η χώρα.

Στην Ελλάδα εγώ, οι συμμαθητές μου δεν έχουμε ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση σε σύγκριση με παιδιά στο Βερολίνο, την Αυστρία, το Άμστερνταμ. Οι συνθήκες ανάμεσα σε αυτές τις χώρες και τις πόλεις παρουσιάζουν μεγάλη απόκλιση. Η πραγματικότητα διαμορφώνεται ως εξής: μία Ευρώπη, δύο κόσμοι. Στην Δύση, η τεχνολογία στο πλαίσιο του σχολείου χρησιμοποιείται υπέρ των μαθητών, με σκοπό να αποκομίσουν γνώσεις και δεξιότητες ενώ στην Ανατολική Εύρωπη και περισσότερο στα Βαλκάνια, πολλές φορές δεν υπάρχουν τα τεχνικά εφόδια που θα ενίσχυαν αποτελεσματικά την εκπαιδευτική διαδικασία, όπως υπολογιστές σε καλή κατάσταση, προτζέκτορες, διαδραστικοί πίνακες. Με άλλα λόγια, μαθητές των χωρών αυτών έχουν αναπτύξει περισσότερες δεξιότητες από ότι εμείς. Από την Ευρώπη τι περιμένω λοιπόν; Ίσες ευκαιρίες! Περιμένω βοήθεια και ενδιαφέρον να αλλάξει αυτή την κατάσταση σε όλες τις χώρες όπως η δική μου. Αποζητώ την αρωγή και της Ευρώπης και της Κυβέρνησης μας ώστε να σταλεί κεφαλαίο που θα χρησιμοποιηθεί για την βελτίωση των υποδομών σχετικών με την εκπαίδευση. Εγώ βλέπω την ευρωπαϊκή ένωση σαν μια οικογένεια, όπου τα μέλη της προσφέρουν βοήθεια και στήριξη ο ένας τον άλλο. Επιθυμώ λοιπόν, η οικογένεια μου να με βοηθήσει να δημιουργήσω μία καλύτερη ζωή για εμένα και τους συνομηλίκους μου. Και από την ίδια μου την χώρα, την Ελλάδα μου περιμένω την μεγαλύτερη αλλαγή και να δημιουργήσει μέσω της εκπαίδευσης ανθρώπους άξιους, πολύπλευρες προσωπικότητες, με δεξιότητες και πάνω από όλα με παιδεία συνολική που θα καλύπτει όλο το δάσμα της ζωής των ανθρώπων, ιδιωτικής και δημόσιας. Αυτά θα αποτελέσουν τα εφόδια που θα μας οδηγήσουν στην καλύτερη ζωή.